"ఒరేయ్ రవీ అటు చూడూ" శ్రీధర్ వెనక కూర్చుని శ్రీధర్ విచిత్రధోరణి గమనించిన ఉమేష్ ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు.

పరీక్షల్లో క్వశ్చన్ పేపర్ చదువుతూ కూర్చున్న తను బయటకొచ్చి అంత శ్రద్ధగా పరీక్ష రాసినట్టు ఏం రాస్తున్నాడు. అతనొక్కడే కాదు. ఇంకో ఇద్దరున్నారు పక్కన ఇదేం వింత.

"ఒరేయ్ అతను ఆ పచ్చషర్ట్ అతను నా ముందు కూర్చున్నాడురా..పెన్సిల్ పేపర్ మీద పెడితే ఒట్టు..క్వశ్చన్ పేపర్ చూడ్డానికోసమే కూచున్నట్టు రెండు గంటలూ పేపర్ చూశాడు. ఇప్పుడేమో బయటకొచ్చి పరీక్ష రాస్తున్నట్టు బరాబరా రాస్తున్నాడు" హేమంత్ అన్నాడు.

"ఆ గళ్ళచొక్కా శాస్త్రీ మారూమ్‌లో ఉన్నాడు. అతనూ అంతే..వీళ్ళు కాస్త వయసెక్కువ ఉన్నవాళ్ళల్లా లేరూ" ఆనంద్ సందేహం వ్యక్తం చేశాడు.

"వింత కేసులు" బుర్రనోసారి గోక్కుని మళ్ళీ వాళ్ళ మాటల్లో వాళ్ళు పడిపోయారు.

"నా స్కోర్ ముప్పై అయిదు" శ్రీధర్ మురిసిపోతూ అన్నాడు.

"ముప్పై ఎనిమిది..నీదెంత" శశికాంత్ మోహన్ వైపు చూశాడు.

"నాదీ ఇంచుమించు అదే రేంజ్‌లో ఉంది. పదండి పోదాం..ఆవు నెమరు వేసుకున్నట్టు కాస్త బుర్రకి పదును పెడితే ఇంకో నాలుగు వస్తాయి" మోహన్ లేస్తూ అన్నాడు. వాళ్ళ ముగ్గురి మొహాలు, సంతోషంతో, సంతృప్తితో వెలిగిపోతున్నాయి. ఒకళ్ళకొకళ్ళు 'కంగ్రాట్స్' చెప్పుకుని షేక్ హాండిచ్చుకుని చిరునవ్వులు చిందిస్తున్నారు.

"ఒరేయ్ వాళ్ళని చూడరా..ఏం ఘనకార్యం చేశారనో అలా చేతులు కలుపుకుని మరీ మురిసిపోతున్నారు. బ్లాంక్ పేపర్ ఇచ్చినందుకు సెలబ్రేషనా?" రవి అపనమ్మకంగా వాళ్ళవైపు చూస్తూ అన్నాడు.

"వాళ్ళేం మనలా పరీక్ష ఇవ్వడానికి రాలేదు. వాళ్ళు మనూళ్ళో కొత్తగా పెట్టిన 'ఏంజిల్స్' కోచింగ్ సెంటర్‌లో లెక్చరర్స్‌రా..ఎమ్.సెట్‌తో పాటు ఎం.బి.ఏ.కి కూడా కోచింగ్ ఇవ్వాలనుకుంటున్నారు. అందుకే క్వశ్చన్స్ హాల్లో చదివి బట్టీపట్టి ఇప్పుడు పేపర్ మీదకెక్కించారు" అప్పుడే అటుగా వచ్చిన సునీల్ వాళ్ళ సందేహం తీరుస్తూ జవాబిచ్చాడు.

"ఆ.." ఉమేష్, రవి ఆశ్చర్యంతో నోళ్ళు తెరిచేశారు నవ్వుకుంటూ కారెక్కి వెళ్ళిపోతున్న వాళ్ళని చూస్తూ.

-సి.ఉమ (సూరత్)

పోలికలు

"అమ్మా! నీకు మనవడు పుట్టాడట. మా మావగారు ఇప్పుడే ఆఫీసుకి ఫోను చేసి చెప్పారు. నువ్వు హాస్పిటల్‌కెళ్ళి చూసిరా. నాకు ఇక్కడ పనెక్కువగా ఉంది. సాయంత్రం ఇక్కడి నుంచే అటు వెడతాను" ఫోన్‌లో కొడుకు మాటలు విని మనవడు పుట్టినందుకు సంతోషంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యింది పార్వతమ్మ. కానీ వియ్యంకుడే స్వయంగా ఫోను చేసి ఆ సంగతి తనతో చెప్పనందుకు కించిత్ బాధ పడింది.

రిసెప్షన్‌లో రూం నెంబరు కనుక్కుని లోపలికెళ్ళింది.

అప్పటికే కామాక్షమ్మ ఒడిలో ముద్దులు మూటగట్టే పసివాడు నిద్రపోతున్నాడు. పార్వతమ్మ రాకను గమనించినా పలకరింపులేవీ లేకుండా ముభావంగా ఉండిపోయిందామె.

"అబ్బా! నా మనవడు ఎంత ముద్దొస్తున్నాడో! దబ్బపండులాంటి ఆ రంగూ..ఎంతైనా అమ్మమ్మ పోలికలతో పుట్టావురా కన్నా!" ఓరకంటతో వియ్యపురాలిని గమనిస్తూ పసిగుడ్డు తల చుట్టూ రెండు చేతులూ సుతారంగా తిప్పి కణతలకి వేళ్ళు అదిమిపెట్టి మెటికలు విరిచింది కామాక్షమ్మ.

"చాల్లే వదినా! పెద్ద చెప్పొచ్చావు. ఏదో మా వాడు పట్టుబట్టాడని వాడి కోరిక కాదనలేక కోడలు నలుపైతే కులమంతా నలుపన్న సామెత పట్టించుకోక మీ సంబంధం చేసుకున్నాం. అయినా అదృష్టం కొద్దీ మనవడు పసిమిఛాయతో పుట్టాడు. ఇదంతా ఆ తాత రంగు కాదూ.." మనవడ్ని అడ్డుపెట్టుకుని తన గొప్పలు చెప్పుకుంటున్న కామాక్షిపై అక్కసంతా మాటల్లో వెళ్ళగక్కింది పార్వతమ్మ.

"విశాలమైన నుదురూ, ఆ గిరజాల జుట్టూ అంతా మా శ్రావణిలాగే ఉన్నాడు. మొగపిల్లలకి తల్లి పోలికొస్తే అదృష్టమంటారు మరి"

"నాజూకుగా కొనదేలిన ఆ ముక్కుంది చూసావూ? అది మా అబ్బాయి ముక్కే" కామాక్షమ్మ అంతలా పోలికలు వర్ణిస్తుంటే తనకు మాత్రం ఏం తక్కువ అనుకుంటూ తను కూడా పోలికలు వర్ణించటంలో నిమగ్నమైంది పార్వతమ్మ.

"అదేం కాదు. అదీ మా శ్రావణి ముక్కే. మీ అబ్బా

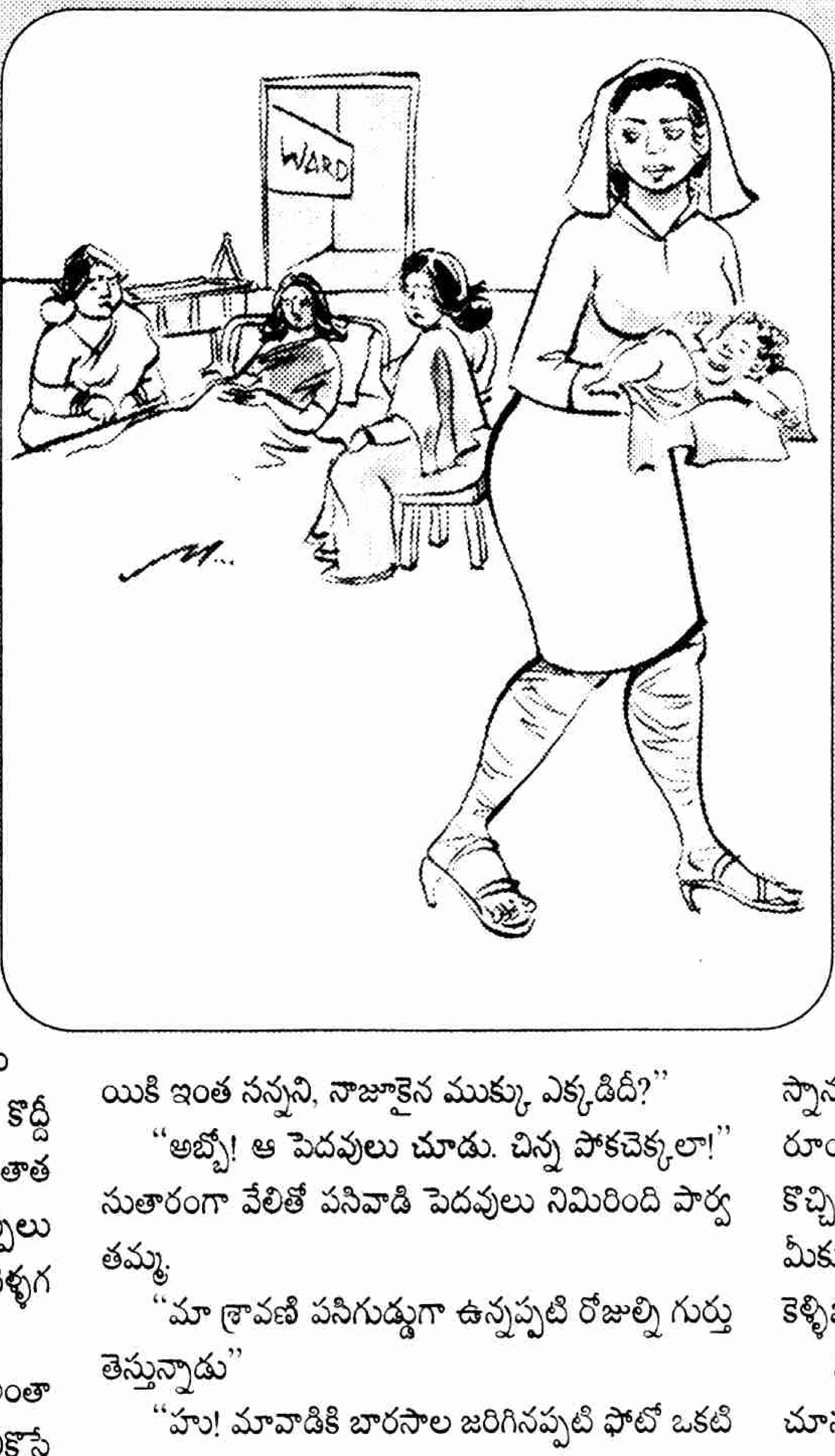

యికి ఇంత సన్నని, నాజూకైన ముక్కు ఎక్కడిదీ?"

"అబ్బో! ఆ పెదవులు చూడు. చిన్న పోకచెక్కలా!" సుతారంగా వేలితో పసివాడి పెదవులు నిమిరింది పార్వతమ్మ.

"మా శ్రావణి పసిగుడ్డుగా ఉన్నప్పటి రోజుల్ని గుర్తుతెస్తున్నాడు"

"హు! మావాడికి బారసాల జరిగినప్పటి ఫోటో ఒకటి తెప్పించి చూపిస్తా. అచ్చు గుద్దినట్టు అదే పోలిక. అంతా తండ్రి పోలికే అని. అయినా మా వంశంలో మగాళ్ళందరికీ ఇలా చేతివేళ్ళూ కాలివేళ్ళూ భలే పొడుగ్గా ఉంటాయి" మురిసిపోయింది పార్వతమ్మ.

"నా మనవడ్ని మరీ అంత రెప్ప వేయకుండా చూడకమ్మా! దిష్టి తగిలేను." దాదాపు గుడ్లురుముతూ గయ్‌మంది.

"నీ మనవడేంటీ? పురుడు పోయటం, మూడు నెలల దాకా చాకిరీ చెయ్యటం వరకే మీ బాధ్యత. ఆ తర్వాత ఆటలూ, పాటలూ, ముద్దులూ ముచ్చట్లూ..అన్నీ మా ఇంట్లోనే. ఎంతైనా మా ఇంటి పేరున్నవాడు. మా వంశాన్ని నిలబెట్టేవాడు"

"నరేలేవమ్మా! మీ ఇంటి పేరు నిలబెట్టేవాడే. అలాగని నీ కొడుక్కి లక్షల కట్నం గుంజినట్టు మనవడి దగ్గరా పెత్తనం చేద్దామనుకుంటున్నావేమో! అదేం చెల్లదు. అప్పటికి కాలం మరింత మారిపోతుంది. కట్నం మాటెత్తితే ఆడపిల్లలే ధైర్యంగా ముందుకొచ్చి పళ్ళు రాలగొట్టే రోజులొస్తాయ్!"

"ఇచ్చారులే మహా రెండు లక్షలు. ముష్టిగా వేసినట్లు ఇచ్చి చేతులు దులిపేసుకున్నారు. పెద్ద ఆదర్శాలు వల్లిస్తున్నావుగానీ నీ ఇద్దరు కొడుకులకీ చెరి మూడు లక్షలు, భారీగా లాంఛనాలూ తీసుకున్నారని తెలిసినా మేమేమీ డిమాండు చెయ్యకుండా ఇచ్చిందాంతో సరిపెట్టుకున్నాం"

"అమ్మా క్షమించండి. వీడు మీ మనవడు కాదు. మీ బాబుని ఇప్పుడే లేబర్ రూం నుంచి స్నానం చేయించటానికి తీసుకెళ్ళింది ఆయా. పక్క రూంలో ఇవ్వాల్సిన బాబుని పొరపాటున మీ గదికి తీసుకొచ్చి ఇచ్చాను. మరో ఐదు నిముషాల్లో మీ పిల్లాడిని మీకు అప్పగిస్తాను" అంటూ నర్సు వచ్చి పిల్లాడిని తీసుకెళ్ళిపోయింది.

వియ్యపురాళ్ళిద్దరూ అవాక్కయి ఒకరినొకరు చూసుకునే సాహసం చెయ్యలేక సిగ్గుతో తలదించుకున్నారు.

-వి.యల్.వి.భారతి (మల్కాజిగిరి)